

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πέρασε άρκετη ώρα...
Στή μακρή κάμαρη του ζωγράφου ήταν άπλωμένη
άπολυτη σιωπή, μιά σιωπή βαρειά σαν μολύβι, που
βάριανε σ' όλων τις ψυχές.

Στό κρεβάτι, ή Ρόζα, γλωμή σαν λείψανο, άκι-
νητη, με τή θώραία της μάτια κλειστά.

Μέτε θά Ξανάνοιαν, γεμάτα φώς και γέλιο τή
μάτια εκείνα;

Πότε θά Ξαναάκουαν τή κλειστά της χείλη, που
τότε είχε φέρη όλο τή αίμα;
Θά Ξανάκουαν τήν άσημένια της, παιδιότικη
φρονή;

Ό Λαμπήρης της κρατούσε πάντα τή χέρι και
σχερτόταν, σχερτόταν, με τή κεφάλι σκυμμένο, με
τή μάτια κωρραμένα τού πάτομα.

Ό Άνδρέας ήταν βυθισμένος σέ θλιβερούς ρε-
βασμούς, με τή κεφάλι άκουμπισμένο στό χέρι του. Τή
μάτια του έπεφταν κάθε τόσο στό χέρι
Ρόζα. Καί τότε ένας στεναγμός φού-
σκωνε στό στήθος του, πώς θά Ξανόκουε από στιγμή
σέ στιγμή και θά βρισκόταν στή μακρή της κρεβα-
τόκάμαρη, ήσυχη κι' έντυχιμένη...

Η Αύγη, καθισμένη σέ μιά κα-
ρέκλα, είχε σταυρώσει τή χέρια της και κίτταζε κι'
αυτή με συμπόνια τή φίλη της. Νόμιζε πώς όνειροεί-
ται, πώς δέν ήταν δυνατόν νά συνέδρασαν όλα αυτά
στήν πραγματικότητα, πώς θά Ξανόκουε από στιγμή
σέ στιγμή και θά βρισκόταν στή μακρή της κρεβα-
τόκάμαρη, ήσυχη κι' έντυχιμένη...

Θυμόταν τις έντυχιμένες ήμέρες που είχε περά-
σει με τή Ρόζα, τις ήμέρες της παιδιότικης Ξεγνοια-
σίας και χαράς. Πήγαιναν μαζί στό 'Αρσάκειο και
τ' άπογεύματα γύριζαν ελεύθερα στούς δρόμους της
'Αθήνας, στέκοντας μπρός στίς βιτρίνες τών χωσο-
ρησίων της όδου 'Ερμού και θαμμάζοντας τή κοσμή-
ματα.

Τί έντυχιμένοι καιροί!
Τότε έκαναν τή πρώτη όνειρα για τή μέλλον, για
τήν άποκατάστασί τους, για τήν άγάπη, τήν τρελλή
άγάπη του τόσο τή λαχταρούσαν!...

Μά κανείς δέν μπορεί νά Ξέρη τί του μέλλεται
στόν κόσμο αυτόν...

Παράδειγμα ή Ρόζα με τή λαμπρό μέλλον, που
κοίταναν τώρα άματοκυλιόμενη εκεί μπρός, έτοιμο-
θάνατη, θύμα της τρυφερότης της καρδιάς.

'Εξαφνα στό δρόμο άκουίστηκε τή τράνταγμα άμαξιοϋ. Ό Λαμπή-
ρης, που κίτταζε κάθε τόσο άντιπόμονα τή ρολάι του, πνάχτηκε άπά-
νω κι' έτρεξε έξω.

'Ηταν τή κλειστό άμάξι της κλινικής. Είχε φρεθί ό ίδιος ό γι-
ατός με δύο νοσοκόμους. Ό Λαμπήρης τοσιφεί κι' έντυχιώσινη τή
χέρι και τών ώδηγήσε στό μαγαζάκι του Γαλάζη.

Ό Παυλίδης εξέτασε τή Ρόζα και σούφρωσε τή φρυδιά τ. 'Εο-
φίξε ύστερα μιά λοξή ματιά στό ζωγράφο. Τό πρόσωπο του
τό έκφραστικό και τίμιο, δέν τούκαιε κακή έντύπωσι.

— Πρέπει νά μεταφερθί ήμέσως στήν κλινική ή δεσποινίς,
κατόπιν στό Λαμπήρη. Δέν πρέπει ν' άργούμε. Έχάθθηκαν στό με-
ξύ τώσε ώρες και...

Δέν άποτελείωσε τή φράσι του, μά κατάλαβαν όλοι τί ήθελε νά πη.

'Η ζωή της Ρόζας κρημόταν από μιά τήρα!...

Ειδιοποίησαν τούς νοσοκόμους νά φέρουν τή φορείο, έστίκωσαν τή
νέα έλαφρα, τήν έπολοθήτησαν σ' αυτό με προσοχή και τήν κατέδα-
σαν στό άμάξι.

'Η άτυχη Ρόζα δέν κινήθηκε καθόλου. Δέν άνοιξε τή μάτια της.
Δέν σάλεψε τή χείλη της. Θά τήν έπαυαν κανείς για νεκρή άν τήν
έβλεπε έξωφρα.

Ό γιατρός χαϊρέθηκε με μιά κλεισι του κεφαλιού τή Γαλάζη κι' έ-
τρεξε στό άμάξι.

Ό Λαμπήρης τών άκολούθησε, άφού πλησίωσε τήν Αύγη και της
είπε, σφιγγόντάς της τή χέρι κι' έντυχιωτόντας:

— Μή φύγετε, δεσποινίς. Θά στείλω άμάξι νά σας πάρη και νά
σας κεί σέπι σας.

'Η Αύγη άρνήθηκε. Θάβρισκε μόνη της άμάξι, δέν ήταν άνάγκη

νά έννοχληθί για αυτήν.

Κατόπιν ό Λαμπήρης γύρισε και κίτταζε στό άπειλί. Τά μά-
τια του άστρωμαίαν. Πού ήταν ό Γαλάζης;

Ό Άνδρέας είχε άκολουθήσει με βουρκομένα μάτια τή φο-
ρείο, ώς τή άμάξι.

'Η καρδιά του ήταν βαρειά.

'Αν δέν ντρεπόταν τή φορείο και τούς νοσοκόμους, θ' άρχιζε
τή κλάμια...

Θά Ξανάβλεπε τάχα τή Ρόζα, ή τήν έβλεπε για τελευταία
φορά;

Θά εώζετο ή άγαπημένη του; Κι' άν γλύτωνε άν' τή θάνα-
το, τί θά συνέβαινε στό μέλλον, τή γεμάτο άπειλές και κινδύ-
νους για αυτόν;

Γιατί νά μήν μορηί νά της σφίξη τή χέρι, νά της φίληση
για τελευταία φορά, έτσι, τή μεταξένια της μαλλιά;

Θάδινε όλη του τή ζωή για ν' άνοιξη τή μάτια της τή σιγι-
μή αυτή του χωρισμού τους ή Ρόζα. Μά τόν δη για μιά στιγμιόμια
μόναχα, νά δη πόσο ύποφέρει, πόσο πονάει για αυτή...

'Εξαφνα κάποιος τών σκούντησε άπότομα και μπήκε στό άμάξι
μαζύ με τήν φορείο και τών ένα άν' τούς νοσοκόμους.

'Ηταν ό Λαμπήρης.

Κατάλαβε πώς ό νέος είχε άκολουθήσει τή φορείο κι' έτρεξε έξω
φρενασιμένος.

Τουφώρισε μιά ματιά γεμάτη λύσσα, ένα βλέμμα γεμάτο άπειλή και
τοξίλεισε τήν πόρτα του άμαξιοϋ κατόμωτρα!...

'Αμέσως κατόπιν τή άμάξι Ξεκίνησε σιγά-σιγά και κατηφόρισε
πρός τήν πόλι.

Ό Άνδρέας έμεινε στή θέσι του άλαλος, ζαλιωμένος, άφανισμένος
σαν νά είχε μαρμαρώσει. Κίτταζε τή άμάξι που άπομακρύνότανε, τή
κίτταζε ώς τή στιγμή που γάθηκε στή γωνία του δρόμου. Όταν τή-
ρασε άν' τή μάτια του, τή κλίμα, που με τόση δυσκολία σιγχατούσε,
έξασπασε δυνατό, άδάσταχο... έβγαλε τή μαντήλι του, έκρυψε τή
πρόσωπό του, έτρεξε τρεκλίζοντας στό άπειλί του κι' έπιασε σ' ένα μ-
ακρό ντιβάνι, κλαίγοντας σαν μικρό παιδί, δαγκώνοντας τή χέρια του,
σκούζοντας σαν ζώο που τή σφάζουν!...

'Ηταν κεία μόνος...

Ποτέ δέν είχε αισθανθί τήν καρδιά του τόσο βα-
ρειά, ποτέ δέν έπώρεγε τόσο. Ό κόσμος του φαινόταν
μαύρος. Όλα γύρω του τού φαινόταν κρύα και πέν-
θια...

Είχε μιά προαισθησι πώς δέν θά Ξανάβλεπε κεία τή
Ρόζα...

'Αν πεθάνη, σκέρτοταν μέσα στούς θρήνους του, άν
πεθάνη, θά πάω νά σκοπιθώ πάνω στόν τάφο της!...

'Εξαφνα έννοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπάει στόν ώμο
του.

Τινάχτηκε άπάνω, νομίζοντας πώς είχε Ξαναγείσει
ό Λαμπήρης με τή σκοπι νά τόν έκδικηθί για τήν τρα-
γωδία της κόρης του.

Μά είχε γελαστή.

Είλε μπρός τήν Αύγη.

— Δεσποινίς! ηθίρισε και φοιόγγισε τή δάκρυά του.
Σεις εδώ... Άλλά βέβαια. Δέν είχατε φέρη με τούς
άλλους. Σιγχαώρησε με πού σας Ξεχασα. Άν Ξερατε
πόσο, ό, πόσο είμαι άπελπισμένος!...

— Τό Ξέρω και σας σιωπώω, τού είλε ή Αύγη. Μά
μού ύποσχεθήκατε πώς θά είσαστε φρόνιμος. Πώς δέν
θ' άφήσετε νά σας παρασέρη ό πόνος σας. Χρειάζεται
ψιχαρμια, κ. Γαλάζη...

— Ναι, έχετε δίκιο και σας εύχαριστώ. Μά με πα-
ρέσνε ή λύπη μου. Δέν Ξέρω, μά έχω μιά μακρή προαισθησι. Νομίζω
πώς δέν θά Ξαναδώ ποτέ τή Ρόζα!...

— Μή λέτε τέτοια λόγια. Όλα θά πάνε καλά. Δώστε μου τή χέ-
ρι σας. Θά φύγω. Προηγούμενος όμως έχω νά σας πώ τούτο: 'Ελ-
πίσετε...

Ό Γαλάζης σηκώθηκε και της έσφιξε μ' έντυχιωσύνη τή χέρι.

— Δέν θά Ξεχάσω τήν κλιούσινη σας, της είπε. Φανίκατε για με-
νά κάτι περισσότερο από αδελφή.

— Τό εκάμα με τήν καρδιά μου.

— Τό πιστεύω.

— Και θά Ξεακολουθήσω νά τή κάνω μ' όλη μου τήν καρδιά, μ' ό-
λη μου τήν προθυμία.

— Σας εύχαριστώ... Μή μ' αφήσετε χωρίς
ειδήσεις για τή Ρόζα. Σκεφθήτε τήν άγωνία μου.
Θά περιμένο νέα σας με λαχτάρα...

— Ναι, θά σας ειδοποιώ πάντα για τή καθετί.

Μείνετε ήσυχος, φίλε μου.

Άποχαιρετίστηκαν. 'Η Αύγη έφυγε.

Ό Άνδρέας μή μοιρόντας νά μείνη μόνος
σάπι του, φόρεσε τή καπέλλο του και βγήκε έξω.
Πού πήγαινε; Δέν ήξερε. 'Ηθελε νά κινήθι, ν'
άναπνεύσει...

(Άκολουθεί)

Γύριζαν ελεύθερα στούς δρόμους της 'Αθήνας...

